

The book cover features a dynamic illustration of two characters. In the foreground, a woman with dark skin and voluminous curly hair is shown from the waist up, wearing a dark leather tunic and a green cloak. She holds a sword with a hilt wrapped in red, with vibrant red flames or magical energy swirling around it. Behind her, a man with dark hair and a high-collared coat is visible, holding a glowing blue sword and channeling blue energy. The background is a dark, misty forest. The author's name 'TRACY DEONN' is at the top in red, and the title 'BLOODMARKED' is in the center in large white letters. Below it, the Hungarian title 'A VÉRJELÖLT' is in red. The publisher's logo 'Dream válogatás' is in the bottom right corner.

TRACY DEONN

BLOODMARKED

A VÉRJELÖLT

Dream
válogatás

Bree csupán arra vágyott, hogy sikerüljön fényt derítenie az édesanyja halálát körülvevő titkokra. Ezért épült be a Mondaszülöttek titkos Rendjébe, amelyet Artúr király lovagjainak leszármazottai tartanak fenn. Közben azonban rájött, mekkora hatalmat örökölt ő maga. Bree most olyasvalamivé vált, amire még nem volt példa: egyszerre médium, Vérvarázsló és Artúr Sarja.

Ráadásul a démonok és a Rend közötti ősi háború lassan eléri halálos tetőpontját. És Nicket, Bree szerelmét elrabolják. A lány készen állna a harcra, de a Rend vezetői lehetetlenné teszik, hogy belevágjon. Számukra ő egy hallatlan erővel rendelkező lány, akit mindenáron meg kell védeni.

Breenek és barátainak menekülniük kell, hogy Nick megmentésére siethessenek. De ellenségeik mindenütt készülődnek, Bree ereje kiszámíthatatlan és veszélyes, ráadásul képtelen szabadulni attól az egyre növekvő vonzalomtól, ami Selwynhez, a Királmágushoz húzza.

Breenek, hogy esélye legyen megmenekülni és a szeretteit is megvédeni, rá kell jönnie, miként uralkodjon az erején anélkül, hogy elveszítené önmagát, vagy elfelejtené, mi is fontos igazán.

© Kathleen Hampton

TRACY DEONN

a Legendborn – Mondaszülöttek című, The New York Times-bestseller szerzője. Észak-Karolinában nőtt fel, és egyforma lelkesedéssel fogyasztja a fantasykönyveket és a déli ételeket. Kommunikáció és előadóművészet szakon végzett, majd dolgozott a színházi világban, illetve a videójáték-gyártás és az oktatás területén is. Amikor éppen nem ír, sci-fi és fantasy találkozókra jár és fanfictiont olvas, kutyákkal játszik, és minden gyömbérízű dolgon rajta tartja a szemét.

TUDJ MEGTÖBBET A SOROZATRÓL:

www.tracydeonn.com

www.facebook.com/DreamKonyvek

www.facebook.com/DreamValogatas

Dream
válogatás

„Deonn egyrészt érzékelteti, hogy milyen alattomosan működik a rasszizmus, másrészt megmutatja, milyen nehéz utat jár be Bree, aki egyre jobban bízik önmagában, miközben elfogadja a Mondaszülöttek igaz királyának szerepét. Az olvasók a végén azt kívánják, bárcsak ne lenne még vége a történetnek. Minden iskolai könyvtár számára kötelezően beszerezendő darab.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A robbanásszerű első bemutatkozó kötet méltó folytatása.”

KIRKUS REVIEWS

„A tempó kiváló, Bree és barátai kalandjai közben az olvasók átélhetnek akciódús jeleneteket és érzelmes pillanatokat is. Noha a szerző a cselekmény fordulatait ismét mesterien készíti elő, attól azok igazán meglepőek maradnak, és az új figurák és fejlemények (köztük a kielégítően egyenletes szerelmi háromszög Bree, Nick és Sel között) az előző regényben megszeretett szereplők mellett is megállják a helyüket.”

BOOKLIST

Dream
válogatás

TRACY DEONN

BLOODMARKED

A VÉRJELÖLT

— részlet —

Dream
válogatás

EZ AZ A RÉSZ, AHOL tétovázni kezdek.

Ha logikusan közelítem meg a kérdést, tudom, hogy nem lesz bajom. Már vagy fél tucatszor megúsztam, nem probléma.

A gát olyan mágia, amely megakadályozza az átjutást, és a hálósobám ablaka előtt lévő azért van ott, hogy *távol tartsa* a betolakodókat, nem pedig azért, hogy bezárja, aki odabent tartózkodik.

Mégis... úgy érzem, okos ötletnek tűnik, hogy leteszteljem a Páholyt körülvevő csendes, csillogó fényfüggönyt, mielőtt az egész testemmel átnyomakodnék rajta. Csak a biztonság kedvéért.

Kezemet a nyitott ablakhoz emelem, és addig nyomom, amíg tenyerem az éterbe nem ér. Az ezüstkék őrláng fellángol az érintésemre, de nem taszít el. Ehelyett lassú hullámban araszol az ujjaim és a csuklóm felett. Szúrós és meleg, de ártalmatlan. Az ujjbegyeim könnyedén áthatolnak az irizáló rétegen, és a túloldalon csípős az éjszakai levegő. Amikor visszahúzom a kezem, a varázslat újra elcsitul.

Kitűnő.

A szél felerősödik, csípős illatokat fúj az arcomba: fényes, fűszeres fahéj. Meleg whiskey. Égő fahasábokból származó füst.

Sel általában kora este, az Árnyszülöttek aktivitásának növekedése előtt állítja fel újra a védelmet, így az éter nyomvonalára még friss. Csak meghatározott és mozdulatlan helyek körül helyezhet el gátakat. Épületek, földkörök, egy szoba körül.

A Páholyba – a kívánságom ellenére – pontosan *azért* költöztettek, mert ez az épület egy védőgátak által elzárt valóságos erődítmény. Ez a gát különösen a téglát és a követ burkolja be, és erősebb, mint azok, amelyeket Sel korábban készített, lehetetlenné teszi, hogy valaki valamelyik Mondaszülött vagy Merlin segítsége nélkül bejusson a házba.

Csak egy hónapja vagyok Artúr Leszármazottja, de már most van némi fogalmam arról, hogy Nick mit érezhetett egész életében. Mint aki alig kap levegőt. Csapdába esett. Hiába rendelkezik hatalommal, valójában tehetetlen. *Nyugtalan.*

Huss. Újabb szellőkés éri érzékeny orromat. Összerezzenek és megfordulok. Vetek egy pillantást az éjjeliszekrényen lévő vekkerre. Tíz harminc.

Mindjárt itt az idő.

Visszahanyatlom az ágyra. Sel és a Mondaszülöttek valószínűleg most érik el az űrjáratuk első állomását, a campus déli végéhez közeli kis erdőterületet. Bármennyire is próbálok pihenni, az egész testem olyan, mintha összenyomott rugóból lenne. Várakozás közben még az állkapcsom is keményen összszeleszorul.

Harapós szél fúj át a nyitott ablakon, ezúttal a kora őszi hideg csiklandozza az arcomat. Emlékeztetőül, hogy közeleg a tél, és hogy az idő elszáll felettünk.

Nem kéne itt lennem.

Minden nap ugyanaz a mondat kering a fejemben. Nem számít, hol vagyok, vagy mit csinálok, ezek a szavak valahonnan a gyomrom mélyéből bugyborekolnak fel, a torkomat kaparják, és valahogy... össze-vissza csapkodnak az agyamban.

Nem kéne angolórán ücsörögnöm és az előadást hallgatnom. Nem kellene négyfogásos menüt ennem a Páholy ebédlőjében. Nem kellene puha ágyban, biztonságban aludnom a Páholy védett falai mögött.

Biztos vagyok benne, hogy a barátaim már kitalálták, mit érzek. Hogy is ne találták volna ki? Greer mellettem ül az előadásokon, így látja, ha rángatózik a térdem. Valószínűleg sejti, hogy bármelyik pillanatban felpattannék a székemből. A négyfogásos ebédek során Pete van mellettem, amikor a tányéron lévő ételt piszkálom, és elfelejtek enni. Amikor a Mondaszülöttek hajnali kettőkor visszatérnek a késő esti járőrözésből, mindig ébren vagyok, az ajtóban várom őket, hogy köszönhessek nekik.

A Mondaszülöttek folyamatosan várnak valamire. *Én is* folyamatosan várok valamire. Az *ogof y ddraig* vagyis a sárkány barlangjában történtek óta állandóan ezt csináljuk. Mióta szembesültem, *szembesültünk* a gyilkossággal és az árulással, és amióta a keserű igazságok napvilágra kerültek.

Mióta Nicket elrabolták – Isaac Sorenson vitte el mellőlem, míg aludtam, a hatalmas Királmágus, akit Nick apjához kötöttek. Senki sem hallott felőlük, nem is látta őket senki.

A frusztráció úgy ég a gyomromban, mint egy darab szén, és ha csak Nick foglyul ejtésére *gondolok*, lángra lobban, fényesen és ismerősen.

Egy hónappal ezelőtt, mélyen a Carolina Egyetem campusa alatt Artúr Pendragon király szelleme újra felébredt. *Bennem*, a valódi Leszármazottjában. Ébredése azt jelezte, hogy Camlann, a Mondaszülöttek és az Árnyszülöttek közötti ősi háború ismét fellobbant. Másnap a Régensek, a Kerekasztal Rendjének jelenlegi vezetősége arra utasított minket, hogy ne tegyünk... semmit. Be kell járnunk az órákra, letenni a vizsgákat, sőt, még a bulikra is el kell mennünk, ha meghívást kapunk. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy felhívjuk a figyelmet a Káptalanra – vagy rám –, miközben a Régensek hírszerző ügynökei információkat gyűjtenek az ellenségeinkről és Nick elrablásáról, amelyet egy mindnyájuk által ismert, addig lojális emberük követett el. További utasításig a Mondaszülötteknek azt parancsolták, hogy maradjanak veszteg.

Számunkra ez azt jelentette, hogy *hetekig* tartottuk vissza a lélegzetünket, miközben a háború küszöbén álltunk. Konkrétan nekem pedig azt jelentette, hogy *itt* ülök a páholybeli szobámban, egyedül, miközben a Mondaszülöttek az ellenségeinkre vadásznak.

Apámnak már meséltem a Rendről: olyan diákcsoportként mutattam be, amely nagy múltra tekint vissza. Tisztában van azzal is, hogy Nick hívott meg közéjük. De miután megtudta, hogy hirtelen kiköltöztem a campuson kívüli házukba, magyarázatot követelt. A dékánnak, a legjobb barátnőmnek, Alice-nek és a korábbi terapeutámnak, Patriciának kellett meggyőznie őt arról, hogy a Páholy törvényes és biztonságos. Nem mondhatam el neki a teljes igazságot, de biztosítottam arról, hogy nincs biztonságosabb hely ennél. Ez nem hazugság, csak...

Nem kéne itt lennem. Nem *akarok* itt lenni.

Vagyis az utóbbi időben... Úgy döntöttem, hogy *nem is leszek itt*.

Legalább pár órára eltűnök.

Még egy pillantás az órára. Tíz negyvenöt. Megfelelő időpont.

Ahogy felmászom a párkányra, kuncognom kell. Annak ellenére, hogy Artúr erejével rendelkezem, *soha* nem jutott volna eszembe, hogy kiugorjak a másodikról, ha előtte Sel nem ugrik ki a harmadikról – miközben én a hátán csimpaszkodtam.

– Köszönöm az inspirációt, Királynagy! – motyogom vigyorogva, miközben a keskeny faparkányon egyensúlyozom.

Mi a különbség az ugrás és a zuhanás között? Egy határozott, kemény becsapódás a Páholy kőburkolatába.

– Egy. – Belélegzem. – Kettő. – Összeszorítom a fogaimat. – Három! – Leugrom.

Amikor földet érek, hallok az edzőm, Gillian hangját, aki azt tanácsolja, hogy a becsapódásra *tudatosan* reagáljak, és inkább hajlítsam be a térdem, de ne zárjam össze. Amikor Gill először edzett engem, mielőtt örököltém Artúr természetfeletti erejét, a lábam még egy fél emeletnyi zuhanást sem tudott volna elviselni. Egy ilyen ugrást nem csak a bokám, de a térdem és a csípőm is megsínylelt volna.

Artúr ereje megóv attól, hogy eltörjem valamimet, de semmit sem segít abban, hogy megőrizsem az egyensúlyom. Leérkezéskor megingok, de nem esem el.

Haladás. Csak egy lépésre jutok az épülettől, amikor megállít egy hang.

– El fog kapni egy ilyen éjszakán, ugye, tudod?

Visszafordulok. Egy alak bukkan elő az árnyékból. William áll ott fanyar mosollyal, zöld farmerdzsekiben és kék farmerben.

– És akkor mi van? – fonom keresztbe a karom. – Majd üvöltözik, ahogy szokott?

William szája megrándul.

– Igen. Hangosan fog üvölni. – Fejét az elsötétített ablakom felé billenti. – Nem rossz ugrás. Vagy landolás, ami azt illeti. Kezdesz hozzászokni Artúr erejéhez.

– Nos, igen – rázom meg a fejem –, de az erő nem elég.

– Soha nem az.

William pontosan tudja, miben áll a valódi erő, és mi nem az. Napi két órában ő a legerősebb közülünk. Erősebb, mint én.

Erősebb, mint Sel. Még Felicitynél is erősebb, pedig ő Lamorak Leszármazottja.

Csend. Az ajkamba harapok.

– Azért jöttél, hogy megállíts?

Megtehetné, ha akarná. Valószínűleg meg is *kellene tennie*, de...

William sóhajt, és kezét a hátsó zsebébe csúsztatja.

– Nem. Megállíthatlak, de akkor is ki fogsz osonni. Egyre kreatívabb módon, gondolom.

William akkor látott először, mikor megsebesített egy pokkutya. Meggyógyított, miközben alig voltam magamnál, pedig nem tudta a nevemet, és nem is kérdezte, ki vagyok. Nem sokkal később – amikor már eleget tudott ahhoz, hogy sejtse: nem vagyok teljesen őszinte azzal kapcsolatban, hogy miért csatlakoztam a Rendhez – újra meggyógyította a sérüléseimet. William megérti, hogy bizonyos titkok értékesek, és nem ítél meg másokat azért, mert egyes információkat megtartanak maguknak. Ez valóságos áldás. Főleg ma este.

Ahelyett, hogy ítélkezne, szelíd arckifejezéssel figyel engem, és várja, hogy beismerjem a bűneimet. Sóhajtok.

– Mióta?

– Mióta tudom, hogy le szoktál lépni? – A jobb karom felé biccent. – Hétfő óta, amikor reggelinél észrevettem, hogy bémán kötözted be a csuklódon lévő égési sérülést.

Ez négy nappal ezelőtt volt; az égés mostanra nagyjából begyógyult. A hátam mögé rejtem a karom.

– Azt hittem, az ingujjam alatt nem lehet majd észrevenni.

– Tényleg így volt. Rajtam kívül nem is vette észre senki.

Hálás vagyok azért, hogy William mennyire... *ért* mindent... anélkül, hogy bármit is mondana. De az égési sérülésekről, amelyek megelőzéséhez még nem vagyok elég képzett, nem akarok beszélni.

– Sel is észrevette volna, ha aznap látott volna téged.

– Nos, aznap nem látott – motyogom.

William erre nem mond semmit.

– Azt hittem, járőrözni fogsz a többiekkel – gesztikulálok. – Vagy új testőri feladatot választottál magadnak?

– Bree. – William egy hosszú pillanatig csak néz, és hagyja, hogy a szelíd figyelmeztetés puha súlyként nehezedjen a vállamra. – Ugye nem akarsz bennünket hibáztatni?

– Nem. – Elfordítom a tekintetemet, és elismétlem a mesét, amire mindenki folyamatosan emlékezett a barlangban töltött éjszaka óta: *Ha egy teljesen felébredt Artúr Leszármazottat Árny-született vérről sújtanak le, a Mondaszületett vérvonalak örökre megszakadnak.* – Értem.

Először nem terveztem, hogy kiosonok. De aztán a múlt hét egyik napján Greer bevallotta, hogy Sel utasította a Mondaszületett Leszármazottakat és Fegyverhordozóikat, hogy épületről épületre kísérgessenek az egyetemi campuson. *Csendesen*, ne-hogy észrevegyem, hogy a többiek készek megvédeni az esetleges támadásoktól. *Titokban*, nehogy megsértődjek azon, amiért körülöttem legyeskednek.

De így is megsértődtem.

A frusztráció még most is forrón éget, és összeszorítom az öklömet – amíg a körmeim fel nem szakítják a bőrömet. Fel-szisszenve azonnal ellazítom a kezem. Artúr ereje inkább ide-gesítő, mint hasznos, ha nem élhetek vele. Felsóhajtok, és visz-szafordulva Williamre pillantok, aki a kezemet nézi. Istenem, ezt is észrevette, *mint mindent.*

William a homlokát ráncolja.

– Ha érted, akkor miért vagy dühös?

– Képesnek kellene lennem arra, hogy megvédjem magam. Harcolnom kellene ebben a háborúban, mint mindenki más-nak.

– Fogsz is. Csak még nem most. – Elbámul mellettem: az erdő felé, ahová az imént indultam. – Az arénába akarsz menni?

Nincs értelme titkolózni. Bólintok.

Az arckifejezése kétkedővé válik. A kiosonás egy titok; egye-dül az arénába menni egy másik.

– Későre jár, a megemlékezés pedig reggel lesz...

– Tudom. – Az ajkamba harapok. – Nem felejtettem el a meg-emlékezést. Hogy is felejtethetném el? A Rend Russ, Whitty, Fitz és Evan tiszteletére rendezett hivatalos gyászszertartása lesz az első temetés, amelyen részt veszek anya temetése óta. – Nem leszek kint sokáig. Megígérem.

– Bree...

Ráteszek egy lapáttal a duzzogásra.

– Kérlek!

William sóhajtva és szórakozott szemforgatással belenyug-szik a kérésembe.

– Oké. – Aztán meglepetésemre mellém lép. – De ha te mész, én is veled tartok.

Pislogok.

– Tényleg?

Vállat von.

– Mutasd az utat!

Mindketten elég jól ismerjük az erdőn át vezető ösvényt, így zseblámpa nélkül is elboldogulunk. Ha Sel itt lenne, éterrel világíthatna előttünk.

Bár, ha Sel itt lenne, inkább visszarángatna a házba, annak ellenére, hogy a varázslatai három rétegben alkotnak védelmet a Páholy körül. Az ablaknál lévő csak az első.

Amikor áthaladunk a második védvonalon, William észreveszi a reakciómat. Ahogy az orromat ráncolom, és könnybe lábad a szemem.

– A vérvarázslói képességed lenyűgöző.

– Hogy érzem az éter szagát?

Az egyetlen vérvarázslói adottság, ami mindig rendelkezésemre áll, a mágia érzékelésének passzív képessége: a szememmel látom, az ujjammal ki tudom tapintani. Az orrom pedig elárulja, hogy valaki már használta-e egy varázslatban.

– Nem csak érzed az éter illatát. Bármely Mondaszülött képes rá, hogy érzékelje, ha éter van a közelben, és hogy fegyverként használja, de *te* meg tudod különböztetni az egyes varázslókat, a hangulataikat. – Csodálkozva ingatja a fejét.

Vera elsősorban azért egyezett bele a vérvarázslatba, hogy segítsen az utódainak megérezni a közeli éterhasználókat, akik vadászhatnak rájuk – különösen a Merlinek kiszagolására alkalmas.

– Kíváncsi vagyok. – William arra a védvonalra mutat, amit magunk mögött hagyunk. Az előbb például mit érzékeltél?

Mély levegőt veszek.

– Egy kicsit odakozmált: Sel dühös volt, amikor varázsolt.

Kuncog. Szünet. Analitikus, orvosi elméjében forgatja a válasszomat.

– Olyan, mintha be lenne dugulva az orrod. Allergiás vagy? Megfontolom.

– Nem. Inkább olyan... mint amikor valaki elsétál melletttem, és *bűzlik* a kölnitől.

William átbújik egy ág alatt.

– Sel *tényleg* mély benyomást tett rád.

Felnyögök.

– Még akkor is, ha nincs a közelben! A védőgátak, a Monda-született testőrök, a követelései. *Fulladásztó.*

William nevet, szürke szeme csillog.

– Mi van? – kérdezem.

Lágyan mosolyog.

– Úgy beszélsz, mint Nicholas.

Ma este már másodszor csap fel bennem a fájdalom. Most még rosszabb, mert korábban eltaszítottam magamtól. A Nick elvesztése miatti mély fájdalom nem olyan, mint a gyász megsemmisítő hulláma, amit még mindig érzek, amikor anyámra gondolok, inkább valami élesebb. Ez a bánat úgy csúszik a bordáim közé, mint egy szike. Kapálózom ellene, de nem tudom megakadályozni. A fák összerosódnak. Csíp a szemem. Megállok.

Nick *közvetlenül* mellettem volt, mikor elrabolták. Nemrég vesztette el királyi címét, és az apja elárulta, mégis úgy döntött, hogy velem marad, amíg én az ő ágyában lábadoztam. Néha azt hiszem, emlékszem a lehetének melege a kulcscsontomon, karjának megnyugtató súlyára a derekamon. A vállamba suttogott szavaira:

Te és én, B.

– Bree! – William belép a látómezőmbe. A hangja halk, hogy megnyugtasson. – Nincs okunk azt feltételezni, hogy az apja ártana neki.

Elhessegetem a könnycseppeket.

– Attól még baja *eshet*. És ha így haladunk, ez előbb következik be, mint ahogy odaérnénk hozzá.

William gondosan választja meg a szavait.

– Kétszáznegyvenöt év telt el azóta, hogy Artúr egyik Leszármazottját utoljára hívták. Még senki sem látott olyan pillanatot, amilyenben élünk. Minden, amit a Régeisek Főtanácsáról tudok, azt támasztja alá, hogy... kimértek. Óvatosan járnak el most, hogy a háború már ennyire közel ért hozzánk, és Egyszerszülöttek élete forog kockán...

– Nem csak Egyszerszülöttek élete forog kockán – állapítom meg. – Nicket egy gyilkos rabolta el. Az ő élete is veszélyben forog!

William türelmes vonallá préseli az ajkát.

– Ahogy a tiéd is.

Általában nem vitatkozom Williammel, nem igazán. De *ebben* a témában a pontok és ellenpontok szabályos táncába keveredtünk.

– Kivéve, hogy aki ismeri a Rendet, még mindig azt hiszi, hogy Nick Artúr Leszármazottja. – Veszek egy mély levegőt. – Az apja és Isaac pedig odakint bujkál vele, Árnyszülöttek vannak a nyomukban, akik még mindig nagy örömmel kaszabolnak le. Ami azt jelenti, hogy az ő élete jelenleg sokkal nagyobb veszélyben forog, mint az enyém.

Ezzel nem lehet vitatkozni, és William nem is próbálkozik. Az első parancs, amelyet a Régensek kiadtak, a személyazonosságom titokban tartására vonatkozott, mégpedig a saját biztonságom érdekében. Amíg Artúr nem szólított az *ogof y ddraigban*, Nicholas Davis számított Artúr Leszármazottjának. A Mondaszülött világ szemében Nicholas Davis *még mindig* Artúr Leszármazottja. De a valóságban nem az. Mert *én* vagyok az igazi Leszármazott. Nick nem azért van tanulmányi szabadságon, hogy felkészüljön a trónra lépésre; őt elrabolták, és én vagyok az, aki felkészül. Jelenleg kevesebb, mint húsz ember van a világon, aki ezt tudja – és az életem attól függ, hogy a beavatottak köre a lehető legkisebb marad-e.

Artúr Felébredt Leszármazottjaként és az Örökkévalóság varázslatának horgonyaként én vagyok a Mondaszülött hatalom élő, lélegző megtestesítője. A vérem és az életem motorként táplálja a mágiát, amely az eredeti tizenhárom lovag szellemét és felfokozott képességeit a Leszármazottakhoz köti. Ha egy Árnyszülött démon megölne, a varázslat is elpusztul, és a Mondaszülöttek tizenöt évszázados hatalma véget ér. Egyetlen Leszármazottat sem hívnak többé, és az emberiség az Árnyszülöttek uralma alá kerül. A démonok szabadon táplálkozhatnak az emberi érzelmekből, káoszt és viszályt szíthatnak, válogatás és következmények nélkül támadhatnak. Szóval, tudjátok, semmiféle nyomás nem nehezedik rám.

William felsóhajt.

– A szertartás után több beleszólásod lesz. Mindenbe.

A szemem forgatom.

– Amikor majd ismét kihúzom a kardot a kőből? Ezúttal nagyközség előtt?

William a homlokát ráncolja.

– A kard kihúzása a csatában spontán és szükséges volt.

És nem is csak én cselekedtem akkor, azt hiszem. Vera, Artúr és én. Együtt. Nem egy kéz, hanem három volt.

– Hivatalosan és szabad akaratodból kell igényt tartanod a címre a Régensek előtt, hogy kezdeményezd a hatalomátadást. Hogy hivatalossá tedd. Különösen háború idején.

Felhorkanok.

– Artúr a Leszármazottját *csakis* háború esetén hívja, William.

– *Ismert* ellenségek elleni háború esetén *talán*. De ez a goruchel utánzat, ez a Rha...

William mondata hirtelen szakad meg. Felsóhajt, mielőtt újra próbálkozna azzal, hogy beleerőltesse a szájába annak a démonnak a nevét, aki meggyilkolta és olyan tökéletesen utánozta Evan Coopert, hogy az egész Káptalant átverte.

– Ha *Rhaz* igazat mondott, lehet, hogy más csalók is vannak a campuson. De még ha hazudott is, akkor sem kockáztathatjuk meg, hogy indokolatlanul felhívjuk a figyelmet rád vagy Nick távollétére. Ebben a helyzetben nem tehetjük ezt meg, amikor minden este újabb Kapuk nyílnak, és Camlann a láthatáron van. Nem állunk még készen.

Ez igaz. A Kerekasztal akkor teljes, ha huszonhat Mondaszülött tag van jelen: tizenhárom Leszármazott és a hozzájuk kötött Fegyverhordozó. A Kerekasztal kiegészült ugyan velem, amikor Artúr szólított, de Rhaz megölt négy lovagot: *Fitzet. Evant. Russt. És Whittyt*. A nevük William szemébe van írva. Elveszett Kerekasztal-tagok, elveszett harcosok, elveszett barátok.

Amikor Fitz meghalt, Sir Bors azonnal hívta Fitz öccsét. De Evan, Russ és Whitty Fegyverhordozók voltak, és a Leszármazottak nem siették el annak eldöntését, hogy kit válasszanak helyettük. Nem mintha sok opciójuk lett volna.

Miután kitudódott, hogy Whittyt egy démon megölte a csatában, alig néhány *órával* azután, hogy William Fegyverhordozója lett, a legtöbb Apród, aki az idei versenyen fegyverhordozói címre pályázott, visszalépett.

Aztán ott van Nick és én. Nick ugyan már nem Artúr Leszármazottja, de Lanceloté meg nagyon is. A Rend törvénye azt diktálja, hogy nekünk, Leszármazottaknak kell megválasztanunk a saját Fegyverhordozóinkat.

Merlin az eredeti Kerekasztalt huszonhat főre szabta; a teljes hatalmunk *eléréséhez* huszonhat főre lenne szükségünk – de még öt ember hiányzik.

Közeleg a háború, és még nem állunk készen.

– A Régensek súlyos körülmények között adják át neked a kormányzás jogát, Bree. De nem akarnak olyan belső kört rád örökíteni, amelyben nem bízhat sz meg. Én a magam részéről örülök ennek. – William szemöldöke összehúzódik; pedig ritkán szokta kimutatni a fájdalmát. – Túl sok veszteségünk volt ahhoz, hogy ne legyünk óvatosak, és visszautasítsuk azt, aki a szövetségésünk akar lenni.

A sötétben kinyúlok, és megszorítom a karját, mielőtt továbbmennénk.

Az ajkamat tépkedem a fogaimmal.

– Aprópó Eskü... Sel?

– Riasztott volna minket, ha az Esküje azt jelzi, hogy Nick veszélyben van – mondja William nyugodtan. – Nick értékes kártya a pakliban. Lord Davis jól akarja majd kijátszani.

– Még mindig nem hiszem el, hogy Merlin nem tervezett az Eskübe *valami* nyomkövető varázslatot. Mit ér egy testőr, aki ugyan tudja, hogy a védenca veszélyben van, de arról fogalma sincs, hol lehet?

– A régi időkben a Királmágusok sosem tágítottak a védencek mellől. – William a homlokát ráncolja. – A modern idők tették ezt kihívássá.

Az aréna szinte néptelen, amikor megérkezünk; az éjszakai levegő túl hideg az állatoknak és a rovaroknak. Ahogy leereszkedünk a sziklába vájt lépcsőn, a lépteink felverik a visszhangot. A haldokló levelek és a nedves fa nyúlós, savanykás-édes illata hívogat alulról.

Az első próba éjszakáján ugyanezek a lépcsőkön sétáltam végig, a szememet Sel búbjája takarta el, és Nick vezetett. Ahogy most sétálok, szinte érzem a kezét, ahogy melegen rásimul a vállamra. Szinte hallom a hangját – halk, szórakozott nevetését egy elfeledett emlékből.

– *Nyugi, B., nyugi. Az a baj, hogy ha lezuhansz, a lovagi kódex szerint nincs más választásom, mint utánad ugrani.*

– Még mindig hordod a nyakláncát? – ránt ki William hangja az emlékből.

Elértük a lépcső alját, ő pedig mögöttem áll, és azt nézi, ahogy a hüvelykujjammal a mellkasomon függő láncon lévő Pendragon-érmét dörzsölgetem.

Fülig pirulok.

– Igen.

Lehet, hogy az érme Nick ajándéka, de olyan érzés, mintha most osztoznánk rajta. Az egyik oldalon az Artúr-vonal pecsétje díszíti, a király jelképe, a sárkány, a másik oldalon pedig a Mondaszülött szimbólum: egy négyágú gyémánt, amely egy kör felett helyezkedik el. Emlékszem, mennyire felháborodtam, amikor Nick először adta át nekem, mert úgy fogalmazott, hogy „az övé” vagyok, amitől herótom volt. Később beadtam a derekam: elképzeltem, hogy talán úgy is az övé lehetek, hogy ettől tényleg jól érezzem magam. És úgy is lett.

Megrázom a fejem, hogy kitisztuljon, és a füves aréna területére lépek. Amikor elérjük a közepét, William megtorpan.

– Sel utolsó védvonala.

– Követi a fasort. Ellenőriztem.

Állammal a nyílt mező túloldalára bökök. Sel harmadik és legkülső védvonala néhány méterre kezdődik attól az ároktól, ahol Sydney-vel, egy Apróddal az első próba alatt elbújtunk. Onnan a védvonal széles ívben meghajlik, és egy hatalmas kört alkot a Battle Parkon keresztül, amelynek középpontjában a Páholy áll.

William elégedetten bólint.

– Rendben. Mutasd meg, mit tudsz, újonc!

Tudom, mit csinál. Incselkedve emlékeztetett arra, hogy bár én – és nem Artúr – a saját, nehezen megszerzett képességeimet használva sikerrel részt vettem a harci próbán, a többi Leszármazott még mindig *évekkel* előttem jár, ha arról van szó, hogyan kell étterrel harcolni. Ők már hatéves koruktól arra készülnek, hogy megörökölhessék a lovagjaik képességeit. Hétévesen kezdtek el a kiképzést a lovagok által preferált fegyverek gumi és fa változataival.

Én jelenleg tizenhat vagyok – tíz év lemaradással a többiek mögött, és csak most kezdtem el ezt az egészet.

William arra emlékeztet, hogy legyek elnéző önmagammal. Hogy ne feledjem: bármennyire is ügyes, ő is csak ember, mint én. És az emberek kénytelenek lépésről lépésre megtanulni, hogyan bánjanak az étterrel.

A médiumok nem tudják irányítani a halottakat. Még ha akaratlagosan kapcsolatba is tudnék lépni Artúrral, nem hagyatkozhatok – és nem is fogok – a megszállottságra, hogy az ő hatalmát használjam. Ahhoz, hogy én vezessek, képesnek kell lennem hozzáférni az étterhez és irányítani azt önállóan, ahogy a többiek.

Lélegzetem hangos és reszelős a fülemben. Nagyot dobban a szívem egyszer, majd még egyszer. Becsukom a szemem. Megpróbálom lelassítani a szívverésem. Mély levegőt veszek. Tenyerem az ég felé fordítom.

– Az éter körülötted van. – William hangja puha a fülemben. – Már a kezed ügyében.

Az éter körülöttem van. Már itt van.

– Csak suttogj! Ez minden, amire szükséged van.

Elvigyorodom.

– Sel nem suttog, ő egyszerűen *kihúzza* a levegőből.

William felhorkan.

– Nem az ő példája a mérvadó.

Mély levegőt veszek, és addig nyúztózom, amíg a meleg levegő – az éter – el nem kezd táncolni a bőrömmön. Kinyitom a szemem – és *hívom* az éttert. Arra kérem, hogy alakuljon át láthatatlan gázállapotából abba az energiába, amit látok és manipulálhatok – és kék tűz gyúl a két kezem és a karom körül.

– Jó – motyogja William –, az éter máguslángba hívása az első akadály. Most önts formába!

A mágusláng egyre forróbb lesz. Sziszegek, de nyugton maradok, és elképzelem, ahogy a kavargó foszlányok belezuhannak az Excalibur tömör masszájába. Gondolatban megalkotom Artúr kardjának markolatát, és belenyomom a lángokat ebbe a felidézett formába. Elképzelem, ahogy a viharként kavargó éter beleolvad Artúr pengéjébe, majd egymásra rétegződik, míg a mágia vékony lapjai éles fegyverré nem válnak.

De az akaratom nem elég ahhoz, hogy a máguslángot szilárdra hűtsem. A képeim nem működnek.

Csak az égésig jutok.

Ahelyett, hogy szilárd masszává tömörülnének, a lángjaim *magasabbra* csapnak. Az alkarom finom szőre megperzselődik; szenes szag tolul az orromba.

– Gyerünk! – motyogom.

William előrelép.

– Bree, állj! Majd máskor újra megpróbáljuk.

– Nem! – *Most* kell újra megpróbálnom. Amíg a lángok itt vannak. *A penge, egy hosszúkard. Vastag és ezüst, közepén vércsatornával.*

– Bree...

– Meg tudom csinálni! – Összeszorítom a fogaimat. – *A kardgomb kör alakú. Vörös gyémánttal a közepén.*

A sziszegésem egyre élesebb, amíg halk sírás nem lesz belőle. Már nem az éter perzsel, hanem az, hogy nem vagyok hajlandó elengedni az egészet.

– Bree, engedd el...

– Nem! Kell még...

– Engedd el!

A varázslat a bőrömbbe harap, az égető érzés egyre mélyebbre hatol. Kiabálok – és végül elengedem.

A robbanás kifelé és lefelé terjed, az arcomba kavarja a földet és az avart, mielőtt az éter megrezdülne és eltűnne.

– A fenébe!

Ökölbe szorított kézzel a földbe csapok – és lyukat ütök a talajba.

William köhög, és a kezével hadonászik, hogy elhessegesse az arca előtt lebegő port.

– Most piszok került a sebeidbe.

Felnyögök. Igaza van. És a hajamba. Újra meg kell mosnom, ha azt akarom, hogy holnap jól nézzen ki.

– A fenébe! – ismétlem.

William letérdel mellém, egyik ezüsfolyadékkal bevont keze az alkaromon nyugszik. Olyan gyorsan hívta a saját éterét gyógyító varázslatért, hogy észre sem vettem. Fényes, citrusos illata lopja be magát az orromba.

– Nincs semmi baj.

– Nem, semmi sincs rendben! Ezúttal Artúr kardját próbáltam megalkotni. Korábban a pajzsával kísérleteztem. Istenem, még egy egyszerű kesztyűt sem tudok létrehozni, William. Artúr páncéljából *semmit* sem tudok kovácsolni, nemhogy valami olyan szilárdat, ami elég masszív ahhoz, hogy kárt is okozzon valamiben.

William gyengéd ujaival megfogja a jobb karomat, és megsimogat. Az égések pokolian csípnek, most még inkább, mert apró földszemcsék tapadnak a nyers és fényes vörös csíkokhoz.

– Az éter szilárd anyaggá alakítása számomra is nyomasztó volt, még azok után is, amit tanultam.

– Nincs egy évtizedem arra, hogy megtanuljam! – kiabálok.

William nyilván hozzászokott már Sel kitöréseihez – ő sokkal dühösebb és hangosabb, mint én –, mert nem hátrál meg, sőt fel sem néz, csak folytatja:

– Még azután is, hogy annyit tanultam, hosszú órákba telt Gawain tőreinek vizualizálása és létrehozása. Gyakran meg-

néztem a fegyvertárban lévő másolatokat, hogy megjegyezzem a súlyukat, érezzem a markolatukat a kezemben. Ismerned kell a fegyvert ahhoz, hogy képes legyél létrehozni. Több időre van szükséged az Excaliburral, azt hiszem. A világon semmi sincs, ami hozzá mérhető lenne, ezt ne feledd! Olyan éterfegyver, amit minden egyes Artúr-ivadék, aki használja, erősebbé tesz, és minden egyes kéz, amelyik forgatja, egyben formálja is.

William búvereje szó szerint balzsam. Megnyugtat, lecsendesít.

– A te alkotásaid egyáltalán nem égnék. Ilyen magas hőmérsékletről – mutatom a bal kezemmel – ilyen alacsonyra csak úgy lehűtöd az anyagot. – A csuklómra mutatok, amelyet ragyogó ezüst-kék folyadékba tekert.

– Az éter, amit én hívok, közel sem olyan forró, mint a tiéd. És én biztosan nem olyan mennyiségben gyűjtöm össze, mint te.

A homlokom ráncolom.

– Ez mit jelent?

– Azt, amit már tudunk. Hogy szokatlan vagy. Új típusú erő; vagy inkább az erők új kombinációja. Az általunk éternek nevezett láthatatlan energia változékonny környezetben, amelyet az akarat manipulál, de ezt a manipulációt némileg maga a felhasználó határozza meg. A Leszármazottakat és Fegyverhordozókat a lovagok öröksége korlátozza. Ki tudom önteni Gawain tőreit, és tudok páncélt kovácsolni. Persze nem pontosan a hatodik századi fajtát, hiszen akkoriban nem voltak lemezek, de olyan variációnak kell lennie, ami megfelel Gawain adottságainak. Az egyetlen fegyver, amit létrehozhatunk, az a saját lovagunk választott fegyvere. Démoni örökségüknek köszönhetően a Merlinek bármit képesek varázsolni, amit csak akarnak: botot, kutyát, védőgátat. Te magad az étert... mágusláng formájában arra használtad, hogy démonokat égess el a csatában. Amire a Mondaszülöttek nem képesek. – Tart egy kis szünetet. – Mi a helyzet a vérvarázslói képességeiddel? Képes vagy étert, azaz *gyökeret* teremteni, majd szilárd anyaggá kovácsolhatod?

Megrázom a fejem.

– A Vérvarázs gyökerem nem így működik. Védekezésre, nem támadásra való.

Amit a Mondaszülöttek „éternek” neveznek, azt a Gyöker-varázslók gyökernek hívják. Fegyverek kovácsolása helyett

a Gyökérvarázslók az ősökkel kommunikálnak, hogy hozzáférést kérjenek a gyökereikhez – és úgy tűnik, nincs korlátja annak, hogy ezt követően hogyan használják: gyógyításra, memóriasétára vagy másra.

De Vera Vérvarázslata egy lépéssel továbbmegy. A barlangban vörös gyökérlángok lobbantak fel *bennem*, és *kiáradtak* a testemből, végig a karomon és a kezemen. Bíborvörös tüzet leheltem, amely felperzselte az iseleket, és átégette a démoni húsukat – de csak miután ők támadtak először.

William elgondolkodva hümmög, és étterrel átítatott ujjait a bal karomra helyezi. A szűrő égési sérülések a jobb oldalamon már szörnyű viszketéssé halványultak.

– Amit az *ogofban* tettél... az sokkal erősebb volt, mint bármelyik Mondaszülött fegyverkovácsolása valaha is lehetne. Nem volt szükséged fegyverre; *te voltál* a fegyver.

William szavai arra emlékeztetnek, amit Vera mondott. *Te vagy a vérvonalamban a legélesebb és legerősebb*. Belélegzem az emléke hangjait, minden szótag egyfajta vágás.

– De ez a rengeteg erő, Artúr éterpáncélja, Vera Vérvarázsgyökere nem nekem engedelmeskedett. Most sem. – Újra William szemébe nézek, a hangom határozottabb. – És meg kell tanulnom, hogy *irányíthatom* mindezt, mielőtt a Régensek rájönnek, hogy képtelen vagyok rá.

– Miért? Te vagy Artúr Felébredt Leszármazottja. Ezen az sem változtat, mennyire uralod az étert. A Beavatási Szerződés révén igényt tarthatsz a címre, sőt meg is koronázhatnak, anélkül, hogy egyetlen éterpáncéllemez is kovácsolnál. *Te voltál* az, aki kihúzta a kardot – vigyorog. – Te vagy az örököse, égett karral vagy anélkül.

– De ha én fogom vezetni a Nick utáni kutatást, ki kell érdekelnem a Régensek és a többi Leszármazott *tiszteletét*. Olyan jónak kell lennem ebben, amilyen Nick lett volna.

– Nos – mondja William együttérzően. – Akarod tudni, mi a diagnózisom? Artúr képességeivel ez csak idő kérdése. Adig is, legalább tudod, hogy működik a Vérvarázslatod.

Prüszkölve a talajba rúgok.

– Nem olyan jól, mint szeretném. Eleinte elmenekültem a Vérvarázslat elől, még ha nem is voltam teljesen tisztában vele, hogy ez az, mert nem akartam megbirkózni anya halálával. Ha szembenéztem volna a problémával, már *hónapokkal* ezelőtt hozzáférhettem volna a gyökeremhez.

William figyelmesen néz.

– Ezt csinálod most? Szembenézel a kihívásokkal?

Egy pillanatra belegondolok, és ismét Vera utolsó szavai jutnak az eszembe. Forró, éles és lényegre törő szavak. *Azért menekültünk, hogy neked ne kelljen.* Aztán anya szavai visszhangoznak bennem, abból a rejtett emlékből, amit hátrahagyott. *Amikor eljön az idő, ha eljön, ne félj! Harcolj!* Anya fele annyit sem tudott a Vérvarázslatról, mint én, és ő amúgy is helyénvaló dolgokra használta. Hogy emberi életet mentsen.

– Igen – válaszolom Williamnek. – Nem akarok menekülni többé.

– Mi az ördögöt műveltek ti itt?

Selwyn hangja csap át az egész arénán – úgy ver végig rajtunk, mint valami korbács.

Felnyögve kapom fel a fejem. William sóhajt, és megrázza a sajátját.

Sel magas, sötét alakként áll a szikla tetején. Túl messze van ahhoz, hogy lássam, milyen arcot vág, de erre nincs is szükségem, így is érzem a haragját. Még ötven méterről is perzseli az arcomat a tekintete.

Lelép a szikla pereméről. Kabátja felemelkedik mögötte a levegőben, sötét árnyékot vet a kőre. Amint földet ér, már mozog is – és egy dühödő szempillantás alatt mellettem terem.

Ilyen közlőről a szeme kemény, fényes arany. Úgy néz ki, mintha most jött volna haza a vadásatról: arca kipirult, hollófekeete haját a szél felborzolta, sötét pulóverén koszfolatok ékelenkednek, és étere illata felhőként gomolyog körülötte: friss és forró. Lángra lobbant whiskey.

– Meg tudjátok ezt magyarázni? – harsogja Sel, és Williamre mered.

William ismét sóhajt egyet, még mélyebbet, mint az előbb.

– Helló, Selwyn! Már is visszajöttél a vadásatról?

– A campus tiszta – csattan fel Sel. – Jól rám hozták a frászt: amikor hazaértem, és *egyikőtöket* se találtalak. Adok nektek két percet... nem, *egy* percet kaptok, hogy megmagyarázzátok, mielőtt elhurcolom Br... – Sel tekintete a karomon landol, ahol William keze pihen.

Biztosan túl dühös, hogy ennyire lassan fogja fel, mi a helyzet.

A Merlin egy lélegzetvétellel magába szívja a gyógyító étert, amely a könnyökömtől a csuklómig beburkolja a karomat.

Orrlyukai fellángolnak, ahogy a levegőben lévő ózon szagát keresi.

– Megégetted magad – néz fel, és tekintete az enyémre szegeződik. – Már megint.

Ez az első alkalom, hogy a szemembe néz, mióta megérkezett. Egy hete nem láttuk egymást. Ezek az első szavak, amiket *napokig* tartó hallgatás után hozzám intéz.

Megint veszekszünk, ami egyszer már elválasztott minket.

Az ajkamba harapok, hogy ne kezdjek el üvölteni vele.

– Megmondtam, hogy nem ülhetek csak úgy a szobámban, amíg ti vadászni és verekedni mentek. Nekem kellene...

– Neked vissza *kell* menned a Páholyba! – vicsorog. – *Három réteg* védvonal mögé, Briana! – A sebeimre mutat. – Ez nem elég bizonyíték?

Szégyen ég bennem, és a zavar nyilván kiül az arcomra is. Mindezek tetejébe ráadásul még azt is felfogom, hogy Selwyn azért használta a teljes nevemet, hogy megbüntessen.

– Ha egyszer uralni tudom Artúr éterét, nem lesz *sükségem* a védvonalakra. És nem parancsolhatsz nekem örökké, Királymágus!

Keményen néz rám.

– Addig parancsolgatok neked, amíg sor nem kerül a Királyi Beavatásra, és egy pillanattal sem fogom korábban abba hagyni.

Ezúttal tényleg kiabálok – artikulátlan, frusztrált hang szakad ki belőlem, miközben rávicsorgok.

– Mi van a többiekkel?

Sel felemeli sötét szemöldökét.

– Pontosabban?

– Te... – pattanok fel, de William rögtön visszaránt a földre.

Még nincs éjféli; Artúr erejével meg tudnám törni a szorítását, de ez itt *William*. Lehet, hogy nem avatkozik bele a vitánkba, de ízig-vérig gyógyító – soha nem hagyja, hogy friss sebekkel távozzak.

– Te utasítottad a többieket, hogy kövessenek engem a campuson!

Sel szája elvékonyodik.

– Így van.

– Nincs *sükségem* arra, hogy vigyázzanak rám.

– Dehogyan nincs. – Megrázza a fejét. – Van *bármilyen* fogalom róla...

Szavait az aréna árkan túlról érkező rövid, sikolyszerű üvöltés szakítja félbe. Vége a vitáknak. A szívem olyan gyorsan kezd el verni, hogy szinte fáj.

Ismerem ezt a sikolyt. *Emlékszem rá.*

– Sel...

Arckifejezése a meglepetésből egy pillanat alatt halálos összpontosításba vált át.

– Tied a bal oldal – parancsolja Sel, ő pedig egyből a jobbra lendül, miközben éter áramlik mindkét tenyerébe.

William már talpon van, egy szempillantás alatt elfoglalja a helyét. Éterpáncélján a lemezek és láncpáncélok csörögve épülnek fel. Elfojtom az irigységet.

A magas hangú sikoly ismét felhangzik. A sziklafalnak ütözik, majd visszapattan a fákról, és becsapja a fülünket.

– Hányan vannak? – kérdezem.

– Túl sokan. Lehet, hogy egy falka.

Sel a hátunk mögé és a szikla fölé pillant, ahol az erdő az éjszaka koromsötétjében folytatódik egyészen a Páholyig. Tudom, mit akar csinálni, mire gondol. Vissza akar küldeni arra az útra, ahonnan jöttünk, hogy biztonságban legyenek a védvonalai mögött.

– Menj!

– Nem. – Összeszorítom az állkapcsom. – Artúr erejével rendelkezem!

Megvillan a szeme.

– De a bölcsességével nem. – Bármilyen számításokat is végez, bármilyen forgatókönyveket is futtat le a fejében, azokban én nem vagyok benne. – William, szükségünk van Gawain erejére. Mennyi idő kell még?

William a feje felett a Holdra pillant.

– Még néhány perc...

Sel átkozódik.

– Annyi időnk nincs.

– Vidd vissza Breet a Páholyba! – mondja William. – Ezt egyedül is meg tudom oldani.

Sel szeme összeszűkül, ő jobban lát a sötétben, mint mi – és az arca elsápad.

– Nem, William, nem vagy rá képes.

– Selwyn! – William arcán látszik, hogy megsértődött. – Azt mondtam, hogy meg *tudom* oldani. Ne légy...

– Ó, nem... – Végre látom, mi talált ránk az erdőben.

William követi a mutatóujjamat, és elvörösödik.

– Édes istenem!

Egy tucat hatalmas, páncélozott, teljesen megtestesült pokolróka tűnik elő a fák közül. Lehet, hogy ezek a szörnyek kisebb hatalmú démonok, mint az iselek, de akkorák, mint egy-egy teherautó. Két, harminc láb hosszú sort alkotnak. Zöld, füstös éter száll fel a testükből, és pikkelyes farkuk minden egyes suhintásával tucatnyi felhővé válik.

William megforgatja a csuklóját, majd erősen csap vele egyet lefelé, és két csillogó kesztyű jelenik meg az alkarján.

– Ez nem egy szimpla falka...

– Nem – csikorgatja Sel a fogait. – Egy egész légió.

Mostanra elég étert gyűjtött össze ahhoz, hogy kavargó felhőt hozzon létre a bokánk körül – ami hűvös tapintású és tökéletesen irányítható –, de nem tudom, hogy elég lesz-e. Sel és én alig tudtunk együtt legyűzni három ilyet, pedig azok fele akkorák voltak, mint ezek, ráadásul meg sem testesültek teljesen.

Még soha nem láttam ennyi teljes testű Árnyszülöttet egyszerre. Mennyi éter kellett, hogy elég sűrűvé váljanak ahhoz, hogy az Egyszerszülöttek láthassák őket?

A rókák ekkor érik el Sel védvonalát. A fejükkel mennek neki. Próbálgatják. Minden becsapódáskor éterfodrok jelennek meg, amelyek hirtelen, fényes körökben oszlanak szét a levegőben.

– A védvonal visszatartja őket, ugye? – kérdezem.

Mintha válaszolni akarna, a velünk szemben álló róka hátralép, és lekushad.

Szélesre tárja állkapcsát, fülsértő kiáltást hallat, és Sel védvonalának étere ezüstös füstfolyamban kezd a szájába áramlani.

– Ó, a francba...

Selt újabb és újabb sikolyok szakítják félbe, mígnem mind a tizenkét róka elkezd a testébe hívni a varázslat egy részét... és a védvonal a szemünk láttára vékonyodik el.